

Donald J.
SANBORN

miért nincs helye katolikusoknak
a Novus Ordóban?

Budapest, 2016.

A füzet alapjául szolgáló előadás
a budapesti Gellért Hotelben hangzott el,
2016. április 2-án.

A rögzítés és fordítás az előadó beleegyezésével történt.

A szöveg folyamatos gondozás alatt áll.
(Utolsó módosítás: 2020. szeptember 27.) A mindenkori
legfrissebb változat, illetve az előadásról készült
videófelvétel itt érhető el: figyelji.de/a/kijaratra

Minden jog fenntartva.
© Kapisztrán Szent János Kiadó, 2016.
kapisztrankiado.hu

ISBN: 978-615-80385-1-5

Tartalomjegyzék

Az előadóról	7
Az előadás szövege	8
Bevezetés	8
II. Vatikáni Zsinat: mellékes vagy lényegi változás?	8
Különböző válaszok	9
A cselekedetek fontosabbak, mint a szavak	12
II. Vatikáni Zsinat: értelmezés kérdése?	14
Elfutni a farkasok elől	16
Összefoglalás: Amit tennünk kell	19
Kiadói utószó	23

Az előadóról

Donald J. Sanborn püspök úr a hagyományhű katolikus mozgalom vezető alakja. 1975-ben szentelte pappá Lefebvre érsek.

1977-ben ugyanő kinevezte az FSSPX első amerikai szemináriumának (St. Joseph's House of Studies; Armada/Michigan) rektorává.

1983. áprilisában egyike volt annak a kilenc amerikai papnak, akik elhagyták az FSSPX-et, mert ellenezték a Lefebvre érsek által bevezetni kívánt liturgikus változtatásokat, illetve nem voltak hajlandók szemet hunyni a szervezet vezetésében addigra megjelenő ellentmondásos folyamatok felett.

1995-ben, több hagyományhű katolikus pap bátorításának eleget téve, megalapította a Legszentebb Szentháromság Szemináriumot (Most Holy Trinity Seminary), ami 2003-ban a Florida államban fekvő Brooksville-be költözött át.

Sanborn püspök úr jelenleg is a szeminárium rektori tisztségét tölti be. Ezenkívül sokat utazik az Egyesült Államokon belül és Európában, hogy találkozzék az eredeti katolikus vallás iránt érdeklődő papokkal és hívekkel.

Az előadás szövege

Bevezetés

Az elmúlt 50 évben számtalanszor mondták nekem, hogy álláspontom túlon túl szélsőséges; az Egyház jelenlegi problémájának megoldásához vezető helyes módszer az, hogy az Egyház szervezetén belül munkálkodunk, nem pedig az, hogy „az Egyházon kívül helyezzük magunkat”.

Igaz ez? A mai előadáson e kérdést fogjuk megvizsgálni.

Azonban ahhoz, hogy e kérdésre választ adhassunk, előbb meg kell válaszolnunk egy alapvetőbb kérdést: a II. Vatikáni Zsinat változtatásai vajon *mellékes* vagy *lényegi* változtatások?

II. Vatikáni Zsinat: mellékes vagy lényegi változás?

XXIII. János és a II. Vatikáni Zsinat más élharcosai még a hatvanas években arról biztosítottak bennünket – magam

még emlékszem rá –, hogy a II. Vatikáni Zsinat az Egyházban semmi lényegeset nem fog megváltoztatni, csupán a hagyományos tanítást fogja új módon elénk tárni. Hasonlóképpen sor kerül majd néhány egyházfegyelmi és liturgikus változásra is – mondták –, de ezek is csak formai jellegűek, nem pedig lényegiek lesznek.

Ezt minden katolikus igaznak hitte. Ahogy lépésről-lépésre bevezették a II. Vatikáni Zsinat változtatásait, ezt mindvégig ezen „mázzal leöntve” tették: hogy semmi lényegi újdonság nincs bennük. Másképpen szólva: a múlttal nem történik lényegi szakítás.

Mivel a katolikus hierarchia¹ állította, hogy semmi sem változott meg lényegesen, így – még ha vonakodva is – még azok is elfogadták II. Vatikáni Zsinat változtatásait, akiknek ellenérzéseik voltak ezzel kapcsolatban.

Ahogy azonban fokozatosan kibomlottak a változtatások részletei, sokan kezdték észrevenni, hogy azok nem pusztán mellékes változtatások – ezért született meg a hagyományhű [katolikus] mozgalom.

Különböző válaszok

Három csoport jelent meg a Katolikus Egyházon belül: (1) Azok, akik teljes szívvel elfogadták a II. Vatikáni Zsinat tan-

¹Tehát a püspökök és bíborosok testülete – *a ford.*

béli, fegyelmi és liturgiai változtatásait; (2) azok, akik visszaszítónak találták e változtatásokat, és így csak vonakodva fogadták el azokat, miközben keresték a lehetőséget arra, hogy a jogi kereteken belül helyet szorítsanak az Egyház hagyományai számára; (3) végül pedig azok, akik a reformokat teljes mértékben elutasították, és – mivel azokat egy új vallásnak látták – azokkal semmilyen közösséget nem vállaltak, és aktív ellenállást fejtettek ki.

Az első csoportot „*Novus Ordo* katolikusoknak”, a másodikat „*Novus Ordo* konzervatívoknak”, a harmadikat pedig „szedevakantistáknak” fogjuk nevezni.

A második kategóriába, tehát a „*Novus Ordo* konzervatívok” közé soroljuk azon csoportokat is (mint például az SSPX, azaz a Szent X. Piusz Papi Testvériség és a hasonló csoportok), akik a *Novus Ordo* struktúrákon belül próbálnak helyet szorítani a hagyomány számára, ugyanis ezeket is ugyanazon alapelvek mozgatják, mint a többi *Novus Ordo* konzervatívot.

Mivel általánosságban véve valamely változtatás vagy csak lényegi, vagy csak mellékes lehet – e kettő között nincs átmeneti harmadik csoport –, vizsgáljuk meg e csoportok álláspontját.

1. csoport: a *Novus Ordo* katolikusok

Az első csoport vagy pusztán mellékesnek tekinti a változtatásokat, vagy ha lényeginek tekinti is őket, akkor nem tördök azokkal. Számos *Novus Ordo* katolikus kész elismerni, hogy a II. Vatikáni Zsinat változtatásai lényegileg módosították a katolikus vallást. Ők örülnek ennek – és így vajmi kevésbé különböznek Luther Márton vagy bármelyik másik reformátor követőitől, akik szintén lényegileg módosították a katolikus vallást. A *Novus Ordo* katolikusok teszik ki a magukat katolikusnak nevező személyek mintegy 95%-át.

2. csoport: a *Novus Ordo* konzervatívok

A második csoport azt tartja, hogy a II. Vatikáni Zsinat illetve annak reformjai nem tekinthetők lényegi változtatásnak, de ugyanakkor azt is tartja, hogy (1) a II. Vatikáni Zsinat nem egyértelmű, és emiatt szakszerű értelmezésre szorul; (2) az új miserend és az egyéb liturgiai változások, noha érvényesek és katolikusak, mindazonáltal tökéletlenek – akár súlyosan is; (3) az egyházfegyelmi változtatások szintén tökéletlenek, és reformokra szorulnak. Mindazonáltal a *Novus Ordo* konzervatívoknak a fenti esetek egyikében sincs lényegi ellenvetésük a II. Vatikáni Zsinat tanaival és reformjaival szemben; a *Novus Ordo* képviselőit katolikusnak fogadják el, és hajlandóak mellettük és velük együtt-

működve tevékenykedni, a *Novus Ordo* hierarchia vezetése alatt. Számos csoport létezik, ami már most is így működik, továbbá van néhány csoport, ami ezt szeretné elérni – mint például nevezetesen a Szent X. Piusz Papi Közösség (avagy Testvériség).

3. csoport: a szedevakantisták²

A harmadik csoport azt tartja, hogy a II. Vatikáni Zsinat tanbéli, liturgiai és fegyelmi változtatásai valójában lényegi változtatások, és így egy teljesen új vallást hoztak létre. Továbbá ebből következőleg úgy tartják, hogy ezen új vallás terjesztői nem bírják Krisztus fennhatóságát, tehát nem alkotnak valódi katolikus hierarchiát. Azért tartják így, mert a Katolikus Egyház Szentlélek által biztosított fogyatkozhatatlansága miatt lehetetlen az, hogy Krisztus fennhatósága valami olyasmit léptessen életbe az egész világon, ami elmentmond a Katolikus Hitnek és gyakorlatnak.

A cselekedetek fontosabbak, mint a szavak

Látható tehát, hogy ahhoz, hogy meg tudjuk válaszolni az eredeti kérdést (tehát hogy a II. Vatikáni Zsinat változtatása-

²A név a latin *sede vacante*, azaz „üres szék” kifejezésből ered, és arra utal, hogy a szedevakantisták szerint jelenleg üres Szent Péter trónusa.

ival való szembeszállásnak az-e vajon a helyes módja, hogy benne maradunk a *Novus Ordo* struktúráiban), előbb az alapvetőbb kérdést kell eldöntenünk.

Elismerem ugyanis, hogy ha valaki a II. Vatikáni Zsinat változtatásait pusztán mellékes változtatásoknak tartja, akkor azokat – bármilyen tökéletlenek is – el lehetne, sőt el is kellene fogadni.

Viszont annak, hogy valaki elfogadja a változtatásokat, de a *Novus Ordo* keretein belül mégis harcol a hagyományokért, *nincs semmi értelme*. Pusztán esztétikai kérdésekért küzdenénk, mint például a latin nyelv, a tömjén vagy a mívés miseruhák? Miért tör ilyen erős mozgalom efféle külsőségek felé? Nem húzódik meg valami mélyebb ok a *Novus Ordo* konzervatív törekvések hátterében?

A legtöbb *Novus Ordo* konzervatív pap és hívő elutasítja az új rítusú mise bemutatását illetve az azon való részvételt. Nem sajnálnak hosszú utakat megtenni, csak hogy latin miséhez jussanak. A II. Vatikáni Zsinat kapcsán a „folytonosság hermeneutikájában” hisznek, és elutasítják a zsinat hivatalos értelmezését.

Fent vázolt cselekedeteikből kirajzolódó álláspontjuk elárulja, amit szavakkal nem vallanak be. Hiszen miért is utasítják el a *Novus Ordo* miserítust? Miért is vetik el a II. Vatikáni Zsinat hivatalos értelmezését?

Azért, mert szívük mélyén érzik és tudják, hogy ezek valójában a katolikus vallás lényegi változtatásait jelentik.

Másrésről annak is tudatában vannak, hogy amennyiben nyíltan beismernék ezen változtatások lényegi mivoltát, akkor ebből már logikusan következne, hogy szedevakantistává kellene válniuk. A szedevakantizmust viszont túlon túl rettenetesnek találják. Így valahol a *Novus Ordo*n belül próbálják megkeresni a katolicizmust, illetve ott próbálnak kialakítani saját maguk számára egy helyet – mintegy hagyományhű oldalkápolnaként a modernista katedrálisban –, hogy aztán ott „katolikus életet” élhessenek, a *Novus Ordo* rítus illetve a II. Vatikáni Zsinat változtatásainak bosszúsa-ga nélkül.

Ennek megfelelően amikor 2007-ben XVI. Benedek *Motu Proprio*jában ismét engedélyezte a hagyományos latin mise bemutatását, akkor ezt nem az új miserítus tanbéli problémái miatt tette, hanem azért, mert egyesek „érzékenysége” a hagyományos formákat részesíti előnyben. Másképpen szólva: a hagyományos latin misét modernista okokból engedélyezték.

II. Vatikáni Zsinat: értelmezés kérdése?

A *Novus Ordo* konzervatívok a „folytonosság hermeneutikájában” hisznek, azaz a II. Vatikáni Zsinatnak és reformjainak olyan értelmezésében, ami összeegyeztethetővé tenné azt a II. Vatikáni Zsinat előtti katolicizmussal. Ez az értelmezés

azonban – az elmúlt 50 esztendő ellenére – még nem született meg. Tehát ezek a emberek olyasmiben hisznek, ami a valóságban nem létezik; csak ők gondolják, hogy létezik. Ez egyfajta mitológia.

Egyáltalán valódi megoldást jelentene-e a folytonosság hermeneutikája, amennyiben ilyesmi lehetséges lenne, és valaki előállna vele? Nem, mert a II. Vatikáni Zsinat pápai már értelmezték a II. Vatikáni Zsinatot, még hozzá teljes mértékben unortodox módon, például a vallásszabadság és az ökumenizmus területén. Az egész ökumenikus mozgalom (Isten első parancsolatának számos utálatos áthágásával együtt) tanúskodik arról, hogy hogyan értelmezik a *Novus Ordo* hatóságok a II. Vatikáni Zsinat dokumentumait.

Még ha ez lehetséges volna is, és valaki előállna a II. Vatikáni Zsinat valamiféle „katolikus értelmezésével”, ez akkor sem oldana meg semmit, hiszen a „katolikus értelmezés” csak a zsinat unortodox értelmezései mellé kerülhetne. Ezen unortodox értelmezéseket már kőbe véste a II. Vatikáni Zsinat utáni „pápák” tanítóhivatala és gyakorlata.

Így tehát a *Novus Ordo* konzervatívok úgynevezett „megoldása” az lenne, hogy a II. Vatikáni Zsinatnak két értelmezése létezne párhuzamosan: az egyik konzervatív, a másik pedig liberális és unortodox. Tehát következésképpen ugyanazon egyházon belül két szárny léteznék: egy „ortodox” és egy „unortodox”.

De minden katolikus láthatja, hogy egy efféle „megoldás” egyáltalán nem megoldás. A Katolikus Egyház egysége – még hozzá legfőképpen tanbéli egysége – a Római Katolikus Egyház egyik lényegi ismertetőjegye. A Katolikus Egyház sohasem tűrhet meg falai közt két olyan csoportot, melyek egyazon általános zsinat dokumentumait két különböző, egymásnak ellentmondó módon értelmezik.

A *Novus Ordo* konzervatívoknak tehát el kell döntenüök, hogy mi a válasz az első és legeslegfontosabb kérdésre: a II. Vatikáni Zsinat tanbéli, liturgikus és fegyelmi változtatásai lényegiek-e, vagy csupán mellékesek? Szakítást jelentenek-e a múlttal, vagy annak szerves folytatásának tekinthetők?

Elfutni a farkasok elől

Amennyiben ezek a változtatások a múlt szerves folytatásai, akkor végül is mennyire lehetnek rosszak? Miért lenne egyáltalán bármi szükség arra, hogy ellenálljunk? A katolicizmus meghatározásából következik, hogy semmilyen, a katolikus névhez méltó tantétel, liturgia vagy fegyelmi szabály nem lehet olyan, hogy azt bármely módon el kellene utasítani, vagy ellent kellene neki állni. Ebből tehát az következik, hogy amennyiben a II. Vatikáni Zsinat előtti és utáni katolicizmus között folytonosság áll fenn, akkor az Egyházban nincs probléma.

Másrészről viszont ha e változtatások nem a múlt szerves folytatásai [azaz szakítást jelentenek a múlttal], akkor teljesen nyilvánvaló, hogy a *Novus Ordo* konzervatívok megoldását el kell utasítanunk. Ugyanis ha a II. Vatikáni Zsinat és a *Novus Ordo* hierarchia tényleg egy új vallást erőltetett rá az Egyház struktúráira, akkor a katolikusok ezt semmi esetre sem fogadhatják el, illetve ezzel semmi szín alatt nem működhetnek együtt. Sem szóval, sem tettel nem adhatják beleegyezésüket ezen új valláshoz, ugyanis ez az első parancsolat ellen való lenne.

Ha benne maradnánk a struktúrákban, az ebben az esetben azt fejezné ki – legalábbis a cselekedetek szintjén –, hogy egyetértünk az új vallással.

Továbbá a *Novus Ordo* struktúráin kívül működni egyáltalán nem jelenti a Katolikus Egyház elhagyását. A Katolikus Egyház szervezetei és intézményei ugyanis azért léteznek, hogy fenntartsák a Katolikus Egyház tanítását és az igazi szentségeket; az Egyházat irányító fennhatóság pedig azért létezik, hogy védelmezze és terjessze ezeket.

Ha a hatósági pozíciókra megválasztott vagy kijelölt személyek elárulják magát a fennhatóságuk léte mögött álló célt, akkor nyilvánvaló, hogy többé már nem rendelkezhetnek ezzel a fennhatósággal.³ Ha egyszer e struktúrákat a Hit érdekében állították fel, akkor nem számít a Katolikus

³Az Egyház azon tanításának kifejtését és bizonyítását, miszerint nyilvános eretnekség esetén a pápa azonnal és automatikusan elveszíti

Egyházból való kiszakadásnak az, ha valaki szakít e struktúrákat működtető eretnekekkel.

Hasonlóképpen, ha eretnekek kerítenének hatalmukba egy katolikus templomot, majd abban eretnek rítusokat és tanokat vezetnének be, akkor az ember egyetlen teendője az lenne, hogy elhagyja az épületet, amíg a Katolikus Hit vissza nem tér oda. Ilyen esetben fel sem merül szakadár lelkület, hanem csak az eretnekségtől való önvédelem szándéka.

Másképp szólva: ha a *Novus Ordo* vezetők új vallást erőltetnek az Egyházra, akkor lehetetlen, hogy ők Krisztus fennhatóságával bírjanak, hiszen amit tesznek, okafogyottá tenné magának a fennhatóságuknak a létét. Így aztán a katolikusoknak semmi más teendőjük nincs, mint elhagyni a hamis pásztorot. E cselekedetük semmiképpen sem jelenti a Katolikus Egyházból való kilépést. Épp ellenkezőleg: tanúságot tesznek a hamis pásztorok ellen.

Az Egyházat szakadárként vagy eretnekként lehet elhagyni. De a szedevakantista katolikusok se nem szakadárok, se nem eretnekek – így tehát nem hagyják el az Egyházat.

Azért nem szakadárok, mert mindvégig alávetik magukat a római pápa fennhatóságának; és azért nem eretnekek, mert vallják a Katolikus Hit minden egyes igazságát.

hivatalát, lásd itt: „Anthony Cekada: Hagyományhű katolikusok, tévedhetetlenség és a pápa – <http://figyelji.de/a/papara> – a kiadó

Azért vagyunk kénytelenek a *Novus Ordo* struktúrákon kívül működni, mert templomainkat és egyéb intézményeinket jelenleg – sajnálatos módon – a *Novus Ordo* hierarchia bitorolja. [Ennek tagjai] fennhatósággal viszont nem rendelkeznek, ha egyszer ők egy új vallást terjesztenek.

Összefoglalás: Amit tennünk kell

Mindezen megfontolások azon az egy lényeges és mindenél alapvetőbb kérdésen állnak vagy buknak, hogy a *Novus Ordo* vallás tanai, liturgiája és fegyelme szerves folytatásai-e a múltnak, vagy pedig szakítást jelennek-e azzal. A II. Vatikáni Zsinat változtatásai lényegi vagy csupán mellékes változtatások?

Csak körbe-körbe járunk, ha először meg nem válaszoljuk ezt az alapkérdést, ugyanis a gyakorlati kérdések teljes mértékben a tanbéli kérdésektől függenek.

Ha a *Novus Ordo* struktúrákban tevékenykedünk, ha alávetjük magunkat a *Novus Ordo* hierarchiának, ha tőlük kérünk „engedélyt” ahhoz, hogy valódi katolikus életet élhessünk, akkor ez azt jelenti, hogy a *Novus Ordo* változtatásoknak a római katolicizmus legitim fejleményeként kell bekeverülniük a történelembe. Azt jelenti, hogy a II. Vatikáni Zsinat utáni „pápák” valamennyi „tanítóhivatali” megnyilatkozásának ott a helye a II. Vatikáni Zsinat előtti pápák művei

mellett. Azt jelenti, hogy Bergoglio (aki például azt is mondta, hogy „nem létezik katolikus Isten”) valamennyi nyilvános beszédének – csakúgy mint enciklikáinak és apostoli buzdításainak – helyet kell kapniuk az Egyház tanításának gyűjteményében. Lehet amellet érvelni, hogy ezek nem tartoznak a tévedhetetlen tanítások körébe, de [amennyiben mindezt katolikusnak tartjuk] mégiscsak elkerülhetetlen, hogy belássuk: ezek – ahogy a teológusok ezt [a fogalmat] nevezik – *hiteles tanításoknak* és a tanítóhivatal megnyilvánulásainak tekintendők, így a kánonjog szerint megkövetelnék legalábbis a vallásos engedelmességünket.

A *Novus Ordo* konzervatívoknak nincs mire támaszkodniuk, ugyanis ha a változtatásokban fennáll a folytonosság, akkor el kellene fogadniuk; ha viszont nem áll fenn a folytonosság, akkor el kellene utasítaniuk azokat. Nem tehetik meg, hogy elutasítják, de közben cselekedeteik révén jóváhagyják azokat. Ha viszont elfogadják katolikus tanítás gyanánt, akkor ezzel az ellenük való ellenállás logikai alapjait verik szét.

Hiszen miért kellene ellenállnunk a II. Vatikáni Zsinat bármely változtatásának, ha azok mind megfelelnek a katolikus hitnek?

Ha viszont a II. Vatikáni Zsinat szakítást jelent a múlttal (ahogy ezt mi, szedevakantisták is valljuk), akkor a zsinatot és mindent, ami abból származik, a római katolicizmustól idegennek kell tekintenünk. Magát a zsinatot beto-

lakodók, még hozzá eretnek betolakodók művének kell tartanunk, akik semmilyen törvényes fennhatóságra nem formálhatnak jogot, és akik így engedelmességünkre sem tarthatnak igényt.

Amikor csak az Egyház történelmében felütötte a fejét valamilyen eretnekség vagy szakadás, mindig az történt, hogy amennyiben a hierarchia terjesztette azt, akkor szinte a teljes nép követte az eretnek vagy szakadár vezetőséget. Példák erre: az ariánus eretnekség, Photius szakadása (azaz a görög-keleti egyházszakadás), a protestáns felkelés. Másrészt viszont ha a hierarchia visszautasította és elnyomta az eretnekséget vagy szakadást, akkor az kevésbé volt sikeres. Példák erre: a valdensek (a középkorban), a husziták, az ókatolikusok és a modernisták.⁴

Jelenleg olyan korban élünk, amikor a hierarchiának jelölt testület teljes mértékben magáévá tette a II. Vatikáni Zsinat eretnekségeit. [Ennek fényében] nem meglepő, hogy a magukat katolikusnak valló hívők 95%-a is az eretnekséghez pártolt.

Azoknak viszont, akik abban a kegyelemben részesültek, hogy felismerték a II. Vatikáni Zsinatban rejlő szakadást, nem kompromisszumos megoldásra kellene töreked-

⁴Az előadó itt a modernizmus eredeti, XIX. századi és XX. század eleji felbukkanására gondol, amit az akkori pápák ellenintézkedései sikeresen visszaszorítottak ... egy időre. – *a kiadó*

niük ezen eretnekséggel, hanem teljes mértékben el kell azt utasítaniuk, annak szószólóival egyetemben.

Így cselekedvén sem Istenre, sem az Egyházra nem erőltetnek rá egy olyan emberi megoldást, ami az eretnekséggel kötött kompromisszumra épül, hanem tökéletesen hűek maradnak keresztségben kapott vallásukhoz, és az isteni Gondviselésre bízzák e probléma megoldását. A mi feladatunk a hit megőrzése, és Isten megadta nekünk az ehhez szükséges eszközöket. Hagyjuk hát el ezen eretnekeket, őrizzük meg a Hitet, ezáltal váljunk alkalmas eszközökké a római katolicizmus valódi helyreállításához a katolikus struktúrákban és intézményekben.

Kiadói utószó

További ajánlott olvasnivaló a témában:

- A modernista eretnecség kialakulásához vezető mozgalmak **történelmi előzményeinek áttekintéséhez:**

[Donald J. Sanborn: A vallások átalakítása](#)¹

- Szent X. Piusz pápa 1907-es enciklikája a **modernista eretnecség elítéléséről:**

[„Pascendi dominici gregis”](#)²

- A II. Vatikáni Zsinat utáni **reformok részletesebb tanulmányozásához**, illetve a zsinat utáni tanításnak és gyakorlatnak a zsinat előtti Egyházzal való összevetéséhez:

[Donald J. Sanborn: Tájépek zsinat után.](#)³

- A hagyományhű katolikus mozgalom három fő ágának értékeléséről:

¹Lásd: <http://figyelji.de/az/atalakitasra>

²Lásd: <http://figyelji.de/a/pascendire>

³Lásd: <http://figyelji.de/a/tajkepre>

Donald J. Sanborn: Ellenállás és fogyatkozhatatlanság⁴ – **Hol az Egyház?**

- További megfontolások arról, hogy mindez hogyan lehetséges, illetve hogyan fér össze a **pápai tévedhetetlenséggel** és az Egyház fogyatkozhatatlanságával:

Anthony Cekada:

Hagyományhű katolikusok, tévedhetetlenség és a pápa⁵

⁴Lásd: <http://figyelji.de/az/egyhazra>

⁵Lásd: <http://figyelji.de/a/papara>

További elérhető kiadványaink:

Felnőttek Katekizmusa (1929)

Írta: Franz Spirago

Franz Spirago: Példatár (1927)

a katekizmus igazságainak bemutatására

Főleg hitszónokok és hitoktatók számára

Római Katolikus Katekizmus (1890)

Írta: Deharbe József S. J.

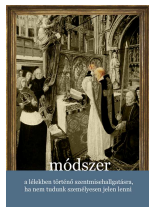
Goffine Lénárt Katholikus oktató- és épületes könyve (1928)

Rövid értelmezése a vasárnapi és ünnepi lelkének és evangéliumoknak, ezekből levont hit- és erkölcsi tanításokkal és az egyházi szertartások magyarázatával, továbbá a szentmiséről szóló oktatással

Goffine Lénárt: Módszer a lélekben történő szentmisehallgatásra

ha nem tudunk személyesen jelen lenni

Jöjj Szentlélek Úristen! (1940)

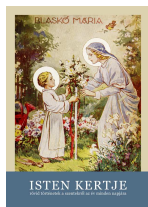
Előkészítő oktatások bér málkozók számára

Írta: Túrmezei Ferenc atya

Blaskó Mária: Isten kertje (1941)

Rövid történetek a szentekről az év minden napjára

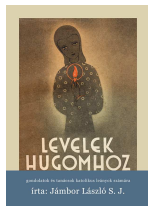
Blaskó Mária: Jaj de szép! (1929)

Elbeszélések és versek gyermekek számára

Jámbor László S. J.: Levelek húgomhoz (1941)

Gondolatok és tanácsok katolikus leányok számára

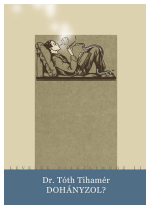
Dr. Tóth Tihamér: A tiszta férfiúság (1935)

Levelek diákjaimhoz – I

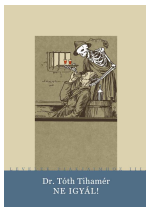
Dr. Tóth Tihamér: Dohányzol? (1936)

Levelek diákjaimhoz – II

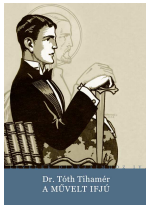
Dr. Tóth Tihamér: Ne igyál! (1936)

Levelek diákjaimhoz – III

Dr. Tóth Tihamér: A művelt ifjú (1936)

Levelek diákjaimhoz – IV

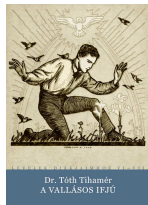
Dr. Tóth Tihamér: A jellemes ifjú (1936)

Levelek diákjaimhoz – V

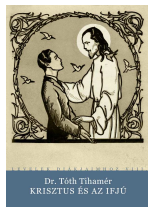
Dr. Tóth Tihamér: A vallásos ifjú (1936)

Levelek diákjaimhoz – VI–VII

Dr. Tóth Tihamér: Krisztus és az ifjú (1936)

Levelek diákjaimhoz – VIII

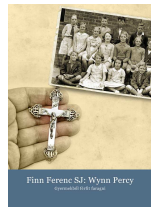
Finn Ferenc SJ: Tom Playfair (1928)

Minden kezdet nehéz

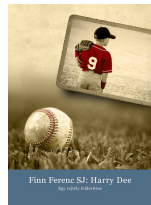
Finn Ferenc SJ: Wynn Percy (1941)

Gyermekekből férfit faragni

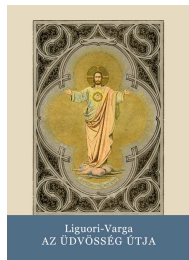

Finn Ferenc SJ: Harry Dee (1942)

Egy rejtély felderítése

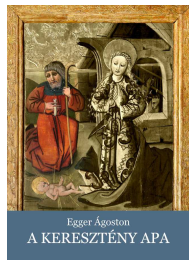
Liguori Szent Alfonz: Az üdvösség útja (1896)

Egger Ágoston: A keresztény apa (1904)

modern társadalmunkban

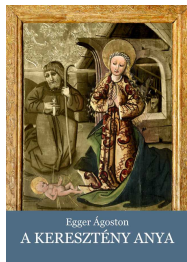
Gondolatok keresztény apák számára, imádságos könyvvvel

Egger Ágoston: A keresztény anya (1904)

jóakarátú tanácsok keresztény anyák és az
érettebb női ifjúság számára

imádságos könyvvel

IX. Piusz pápa „Quanta cura” kezdetű körlevele (1864. december 8.)

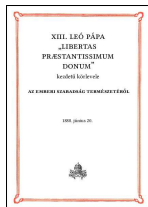
a kor tévedéseinek elítéléséről

Azon jegyzékkel együtt, mely korunk főbb tévelykeit foglalja magában („Syllabus”)

XIII. Leó pápa „Libertas præstantissimum donum” kezdetű körlevele (1888. június 20.)

az emberi szabadság természetéről

XIII. Leó pápa „Satis cognitum” kezdetű körlevele (1896. június 29.)

az Egyház egységéről

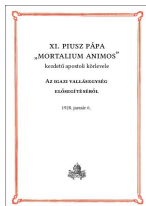
X. Piusz pápa „Pascendi dominici gregis” kezdetű enciklikája (1907. szeptember 8.)

a modernizmus ellen

XI. Piusz pápa „Mortalium animos” kezdetű apostoli körlevele (1928. január 6.)

az igazi vallásegység elősegítéséről

XI. Piusz pápa „Divini illius magistri” kezdetű apostoli körlevele (1929. december 31.)

az ifjúság keresztény neveléséről

XI. Piusz pápa „Vigilanti cura” kezdetű apostoli körlevele (1936. június 29.)

a filmszínházakról

Dr. Alaker György S. J. teológia tanár jegyzeteivel

XII. Piusz pápa „Humani generis” kezdetű apostoli körlevele (1950. augusztus 12.)

néhány hamis véleménynel kapcsolatban, melyek azzal fenyegetnek, hogy aláássák a katolikus tanítás alapjait

Tájkép zsinat után

A II. Vatikáni Zsinat mérlege

Donald J. Sanborn püspök prédikációsorozata alapján

A vallások átalakítása

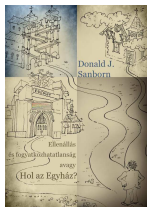
egy dogma nélküli egyveleggé

Donald J. Sanborn püspök úr előadása
Budapest, 2016. április 2.

Ellenállás és fogyatkozhatatlanság – avagy Hol az Egyház?

A hagyományhű katolikus mozgalom főbb irányzatainak értékelése – Donald J. Sanborn püspök cikke

Az Ottaviani Intervenció

Alfredo Ottaviani bíboros · Antonio Bacci bíboros
· Római teológusok egy csoportja

Rövid kritikai tanulmány az új miserendről
Anthony Cekada atya bevezető tanulmányával

Hagyományhű katolikusok, tévedhetetlenség és a pápa

Éppen azok tanítanak tévedéseket, illetve hoznak ártalmas törvényeket, akik látszólag az egyházi fennhatóság birtokosai. Hogyan egyeztethető össze ez a tévedhetetlenséggel? – Anthony Cekada atya tanulmánya

Előkészületben:

Finn Ferenc SJ: Lightfoot Kolozs (1942)

Az i-re Ő teszi fel a pontot

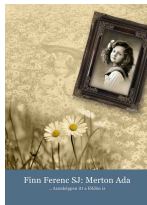
Finn Ferenc SJ: Fülöp (1932)

A kis énekes

Finn Ferenc SJ: Merton Ada (1899)

... azonképpen itt a földön is

... és sok egyéb is.

Mi a baj a modern mise imádságaival?

Anthony Cekada atya tanulmánya arról, hogy hogyan változtatták meg az imádságok tartalmát az új mise változó részeiben.

